

Аль да кла'амъ жѣлта боздогана? "
И ъ рече Марко Кралевике!
„А егиди млада Марко'ице!
Не ке ода на войска царе'а,
Не ке ода негдека на свадба,
Та да зе'амъ моя остра сабя;
Тукъ ке одамъ въ цѣрква Арангела
Арангела въ цѣрква на причесна.“
Богъ ъ убилъ млада Марко'ица,
Защо бѣше умна и разумна;
И ѣ зеде сабя дипленица,
Що сѣ диплитъ двана'естъ дипли,
Во дѣлжина дванаесетъ педи,
Во ширина що бѣше четири;
Му ѣ кладе сабя отъ скришема,
Му ѣ кладе коню во грива-та,
Му целива коню цѣрни очи,
И му рече млада Марко'ица:
„Коню, коню, жити цѣрни очи!
Ако видишь негде Марка во зло,
Да му кажишь нег'ва остра сабя.“
Си киниса Марко Кралевике,
Да си одитъ въ цѣрква Арангела.
Колку поиде во гора зелена,
Го сѣстрети Гино Арнауче.
И му рече Марко Кралевике:
„Добро утро, Гино Арнауче!“ —
„Далъ болъ добро, незнаено дельо!“ —
„Кѣде вака, Гино Арнауче,
Кѣде вака коня си потералъ?“
Тога зборвитъ Гино Арнауче:
„Ай-ти тебе незнаено дельо!
Ясъ ке одамъ у Марка Кралевика,
Марко ми ѣ въ цѣрква Арангела,
Ке му грабамъ сестра Ангелина,
Ке му сторамъ големи намузлакъ;
Оти има три години време,
Ясъ 'се сакамъ, той не ми ѣ давать.“
Тога рече Марко Кралевике
„Ай со здравѣ Гино Арнауче!